Why are cities of refuge different

- מאי שנא לערי מקלט

OVERVIEW

The גמרא cited a ברייתא שולה states that the master is not obligated to feed his slave who was exiled to the ערי מקלט, however the מעשה ידיו of that slave belongs to the master; proving that the master can tell the slave עשה עמי ואיני rejects this proof saying that we are discussing a case where the master said גמרא rejects this proof saying that we are discussing a case where the master said מעשה ידיך במזונותיך states that the מעשה שולייתא belong to the master that is referring to the extra ידיו belong to the master that is referring to the extra עשה ידיו אוני מקלט, this rule applies everywhere. ערי מקלט באדון לומר באדון לומר מקלט שוליי אוני שוליי שוליי אוני אוני וונך נומר ווספות, then it would be understood why עשה עמי ואיני זנך is mentioned.

– פירוש¹ אי אמרת בשלמא יכול

The explanation of the question (מ"ש לערי מקלט) is as follows: **if we assume** that יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך then it is **understood** why the ברייתא -

אשמועינן ערי מקלט דאף על גב דאמר רחמנא וחי עביד ליה חיותא טפי Teaches us this rule (of 'עשה עמי וכו') by ערי מקלט; for even though the 'Merciful One' writes regarding one who is in an יוחי', that עיר מקלט that you should give him more sustenance which would therefore lead us to assume that in an עשה עמי וכו' the master cannot tell his slave עיר מקלט, the ברייתא teaches us that -

אפילו הכי יכול הרב לומר כולי –

Nevertheless the master can say, etc. עשה עמי ואיני זנך -

:3אבל לענין העדפה לא משמע ליה דמשום וחי תיהוי העדפה דידיה

However if we assume that the master cannot say 'עשה עמי וכו', and we are

_

תוספות explains that if we maintain יכול הרב לומר עשה עמי יכול then it will be understood why the ברייתא finds it necessary to mention עשה עמי (עשה עמי if we maintain that the master cannot say 'עשה עמי וכו', then it will be understood why the מקשן, then עשה מssumed that) it is not understood why the ברייתא mentions ערי מקלט.

 $^{^{2}}$ In ב,מב (ואתחנן) דברים the פסוק reads: ונס אל אחת הערים האל וחי.

³ The ברייתא is teaching a novelty that even though one may think that the ברייתא has more rights in ערי מקלט than elsewhere, nevertheless the rights do not extend to this case. If we assume that usually the master has the right to say עשה עמי וכו' where the עשה עמי וכו', that the עבד has more rights than usual and the master cannot say עשה עמי וכו' for then it will not be ברייתא The עדי מקלט האבי עשה עמי עשה עמי וכו' (צא מעשה ידיך וכו' עשה עמי וכו' (צא מעשה ידיך וכו' אם עשה עמי וכו'), then (according to the עבד therefore teaches us that this is not so and the master can only say עשה ידיך וכו' (צא מעשה ידיך וכו' אם (מבי וכו'), it does not seem to be even a עבר that the master can to be even a עבר should receive the עבר העדפה וה העדפה העדפה וה העדפה וה העדפה העדפה וה העדפה והעדפה וה העדפה והעדפה וה העדפה וה ה

merely discussing the העדפה, it does not seem to the מקשן regarding העדפה, that on account of 'וחי' the העדפה should belong to the slave, therefore there is no עיר מקלט על חידוש.

SUMMARY

The difference between the מקשן and the תרצן is whether we may have assumed that the וחי of וחי teaches that the העדפה (in an עיר מקלט) belongs to the slave (the מקשן), or not (the מקשן).

THINKING IT OVER

The ברייתא assumes that (without the ברייתא) we would have (mistakenly) derived from 'וחי', that the העדפה should belong to the גמרא. When the גמרא belongs to the העדפה belongs to the העדפה belongs to the ממרא did not the בסוק 'וחי' answer that it is not פשיטא at all, since the פסוק 'וחי' may teach us that even the העדפה belongs to the עבד (as the גמרא subsequently answered regarding ערי מקלט)?!

-

⁴ The גמרא concludes, however, that without the ברייתא we would have assumed that יחי teaches us that even the גמרא belongs to the עבד (see 'Thinking it over'). Therefore it was necessary for the ברייתא to teach us that the העדפה (even) of an עבד who is in an עיר מקלט, belongs to the master.

⁵ See footnote # 4.

 $^{^6}$ See (מהוד"ב and מהרש"א and מהוד"ם.